

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Sacerdotii Origine & Præstantia - Variis item Industriis, & Praxibus, quibus Sacerdotes boni ad Dei gloriam suámque & Proximi salutem promovendam sunt usi ; Malorum Qvoque Sacerdotum infelici interitu, radicibus, & remediis Cui etiam Compendium Ritualis, ea, quæ pro commodiori Sacramentorum & ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1681

Exempla Paupertatis spiritualis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48600](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48600)

P. Antonius Pintus Japon è Societate JESU, rare virtutum
humilitatis, ac caritatis, quadraginta tribus annis, quibus
in Societate vixit, multa millia Gentium convertit. Tandem
captus Nangasachij, post triennem carcerem archiepiscopi
per triginta dies bullientes aquas sulphureas suffragantibus
vísque assatus est. 3. Sept. 1632. Vita Mastuill. c. 18.

P. Marcellus Mastrillus à S. Francisco Xaverio mirabiliter
curatus, & in Japoniam missus, ibidem primò diducit
ribus per contortum funem suspensus, capite in aqua immerso,
merse, retexente se fune violenter rotatus est. Dein
supina facie alligatus, infusa in faciem magna vi aqua
suffocatus est. Tum candente ferro virilia ustularum con-
vulsum, verecundam barbariem detestatus esset, aqua cruciatum
rursus admotus est. Demum prælatâ mortis constanti
fidem exteram venisset prædicatum, jumento eductus
tenatus, os dentato constrictus lupato, capitis parte
rasus, in læva verò minio probros infectus, capite
hem genuum tenus immerso pedibus suspensus in
usque diem, post illam depositus, tertio acinacis
truncatus est, rursusque terra validè contremuit.

§. VI.

De Exemplis Temperantiæ relictis à Sacrosanctis
tibus.

Temperantia est virtus, quâ coërcemus appetitum
rebus, quæ inordinatè vel turpiter appetuntur. Quæ
rò variæ sunt ejusmodi res, erga quas inordinatus
titus vel usus cohiberi debet, videlicet divitiæ,
venera, cibus & potus, honor, membrarum liber-
cupationes, hinc variæ quoque Temperantiæ species
gnantur à Theologis, de quibus proin seorsum nunc
dum erit.

Exempla Paupertatis Spiritualis.

I. Latius hîc sumitur Paupertas Spiritualis, pro
delicet contemptu opum, quo non excludimus

dominidm & possessionem divitiarum, sed ita iisdem ui-
 uis, ut Davidicum illud consilium ps. 61. obseruetur:
Paupertas si affluant, nolite cor apponere, ut ad eò Paupertas
 Spiritualis hoc loco idem sit ac legitimus titulus & usus di-
 uitiarum. Quæ quidem Paupertas quantopere conveniat
 Sacerdotibus, ex ipso Clerici nomine patet, cum enim Cle-
 ricus idem significet ac Sors, atque adeò Clericus ideo appel-
 latur, quia vel est Sors Domini, id est, ministerio divino
 consecratus, vel quia ipse Dominus est Sors & hæreditas il-
 lius. Sic patet, ipsum non in incerto divitiarum, sed in
 DEO vivo sperare, atque adeò veras virtutum ac meritum
 celestium divitiis sectari debere, cum ipso Christo teste
 nemo possit DEO & Mammonæ servire. Unde
 S. Paulus Timotheum ep. 1. c. 6. & in eo alios quo-
 rumdam sacerdotes tam sollicitè ad avaritiam vitandam horta-
 tur: *Est autem quasi magnus pietas cum suffi-*
cientia; nihil enim intulimus in hunc mundum, haud
quidem aliquid, quod nec auferre quid possumus. Habentes au-
tem alimentum, & quibus regamur, his contenti sumus;
nam qui volunt divites fieri, incidunt in tentationem &
in laqueum Diaboli, & desideria multa inutilia & noci-
ua, qua mergunt homines in interitum, & perditionem;
radix enim omnium malorum est cupiditas. Porro in
 potissimum occasionibus coercere debet Sacerdos in-
 ordinatum amorem & appetitum divitiarum.

II. Prima occasio est in acquisitione divitiarum: ubi se-
 culo cavendum est, ne vel Beneficiorum pluralitate, vel
 negotiatione illiæta, vel simoniaco contractu divitiæ ac-
 quirere studeat Sacerdos, sed ordinario Beneficij sui pro-
 ventu contentus, spem suam in divina providentia consti-
 tuat, memor semper promissi Matt. 6 à Christo facti: *Qua-*
erit enim regnum DEI, & iustitiam ejus, & hæc om-
nia adiciuntur vobis. Quis autem magis regnum DEI
 querit, quam Sacerdos, cujus omnis cura eò potissimum
 tendit, ut DEUS in ipso, & alijs hominibus per gratiæ infu-
 sionem regnet; unde merito sperare potest, se idem ex-
 pecturum, quod Apostoli olim sunt experti, qui Christo Luc.
 querenti: *Quando misit vos sine sacculo, & pera, &*
calceamentis, numquid aliquid defuit vobis? responde-
runt:

Instr. IX.

L

runt:

runt; nihil. Rectè ergo pronuntiavit S. Leo si. a. de coc, drag. *Semper dives est Christiana paupertas; nec in isto mundo indigentia laborare, cui donatum est omnium rerum Domino omnia possidere.* Quam doctrinam & veritatem quàm plurimi Sacerdotes egregiè oblerunt.

S. Arsenius cum mortui Fratris testamentum, quo declaratur, ei oblatum fuisset, lacerato illo dixit: prius, quàm Frater meus mortuus fui: nihil ergo estis ab ipso bonis ad me pertinet. Petrus Sanch. in DEI p. 5. c. 9. fol. 540.

S. Basilius in exilium pulsus nihil aliud habebat libellos pauculos, & pannosam vestem, quàm indutus hæc erat tota ejus suppellex, quam cum Præfectoris Valentis exilij sententiam pronuntianti obtulisset: Exilium nihil ad me spectat, cum domus, quam habito, aliena sit. Nihil possidens ab exilij metu sum: unam cognosco omnium patriam Paradisium, commune exilium est, incola ego sum in terra, sicut Patres mei. Surius in vit.

S. Gregorius Thaumaturgus moriens obrestatus, ne peculiarem & proprium sibi locum sepulture comperent, rationem hanc addens: Si vivus non sustinueri alicujus loci Dominus, sed inquilinus vixi in aliena, que post mortem pudebit esse inquilinum, sed hoc posteris, quòd Gregorius neque vivus loci alicujus est nominatus, & post mortem fuit inquilinus alieni pulchrorum, seipsum sejungens ab omni in terra, adeò ut ne in proprio quidem loco voluerit. Solam enim possessionem illam judicavit pretiosam, in se avaritiæ vestigium non admittit. Nislenus in DEI P.

Cum S. Amato Abbati Episcopus quidam liberalium mosynam dedisset, respondit ille: cur das, quo magis ego? da potius pauperibus, nam ego quidem nudus sum de utero Matris meæ, & nudus in terram. Cum verò Episcopus coëgisset illam accipere, abiecit & dixit: DEUS pars mea est, vobis autem non est. Surius in vita.

S. Carolus Borromæus cum Ecclesiasticis provenientibus Avunculo copiosè fuisset ditatus, omnes dimisit pariter

4. de eos, quibus ad proprios usus & egenorum necessitates uterentur. Breviarium. 4. Nov.

Robertus Bellarminus Cardinalis à pluribus Beneficiorum malis severissimè abstinuit. Quare duas Abbantias, S. Benedicti nimirum in ipsa civitate Capuæ, & S. MARIE ad Procidam resignavit, nec primæ propinquitate ac præsentia, cum ejusdem civitatis esset Archiepiscopus, se tueri voluit. Imò non solum beneficia à se abdicare contentus, sed ipsarum pensionum redditibus se spoliavit, & ex decem ac quatuor millibus annui proventus, quæ Pontificis liberalitate ei collata fuerant, quatuor circiter millibus tantùm sibi reservatis, demum penè ad indigentiam se redegerat. Vita c. 16.

Jacobus Merlohorstius Parochus, ut viam sibi ad plura beneficia non comparibilia præcluderet, sequens votum fecit: Ego Jacobus Merlohorstius B. V. MARIE in Pascuæ Pastor, bene deliberata mente promitto, & voveo DEO Omnipotenti, coram beatissima DEI Matre, Patrona mea, S. Angelo Custode, cæterisque Patronis meis & Cælitibus omnibus velut testibus, quòd non velim, aut cupiam unquam gradum, gradum, dignitatem ullam altiore, pinguiorem aspirare, neque verbo ullo, scripto aut obsequio, per me vel per alios, cujusquam gratiam, favorem, aut operam optare, quòd altiùs promoveri queam, sed velim & optem multò magis sorte mea, (cui utinam dignè respondeam,) contentus vivere, donec DEUS & Superiores, quibus obedientiam debeo, aliud de me statuunt. Ita factum Coloniae 1631. ipso die S. Francisci, cujus exemplo utinam mihi de terrenis despiciere, & amare ac quærere cælestia. Amen. Dominus regit me, & nihil mihi deerit, in loco Pascuæ ibi se collocabit. Sed ut opum contemptâ affluentiam spem in DEI Providentia fixam teneret, nihil DEO strenuè militanterum necessarium defuturum, ob oculos quotidie ponebat hæc Breviario insertas sententias: *lata super Dominam curam tuam, & ipse te enutriet, & non dabit in ænium fluctuationem justo, Pl. 94. Exspecta Dominum, custodi Siam ejus, & exaltabit te, ut hereditate capias eam, Pl. 26. Melius est modicum justo super divitias peccatorum multas. Spera in Domino & fac bonitatem,*
L. 2
& 17.

Et inhabita terram, Et pascere in divitiis ejus.
 His se precibus & expensis animo sententijs ad contemptum
 divitiarum excitabat in dies ferè, dum Breviarij librum
 veret. Vita c. 10.

III. Secunda occasio est in usu quotidiano divitiarum
 nam ut bene noravit S. Bernardus l. 4. *Aurum & gemma-
 rum, & cetera hujusmodi, quantum ad animi bonum
 etat, nec bona sunt, nec mala, usus tamen horum
 abusus mala, sollicitudo peior, questus turpior.*
 Sic S. Basilio apud March. in Virg. Aaron. tr. 2. lecta
*subsidium Vita, non ad malorum incitamentum
 sunt, pecunia anima redemptio est, non exitus occasio
 de meritò Sacerdotes salutis & perfectionis suae magis
 diost singularem semper in divitijs ritè usurpandis
 tiam & moderationem adhibuerunt.*

S. Augustinus, cum probè nosset, sordes apud vulgum
 temptum parere, splendorem verò non carere virtute
 status est in victu & vestitu, uti & alijs omnibus
 mediocritatem, non nimis nitida vel abjecta conficienda
 Vestem sericam aut byssinam, aut vulgò pretiosam
 re profus erubuit, & si quæ similis offerchatur, non
 debat. Eandem virtutem observavit in adibus super
 li, & Episcopalibus ornamentis, ut docuit Pedum
 le, quod non fuit ex auro vel argento, sed his longe
 re materia. Vita l. 3. c. 46.

S. Franciscus Xaverius Romà in Indiam proficiscens
 hil secum præter communes vestes & Breviarium
 è Lusitania nihil nisi vulgare lacernã & paucos libellos
 trudente D. Castancio servum, mihi, inquit Xaverius
 rum manuum usus dum erit, alio ministro opus
 Vita l. 1. c. 9.

S. Thomas de Villanova unicum birretum proprio
 domi asservabat, sola veste & pallio laceris contentis
 suis manibus ex veteri Scapulari in frustra discisso
 bat; ac ita non semel, sed perpetuò, dum vixit, lacernis
 nibus spretis, post hæc labore manuum, unde eleemosynas
 satiùs dare posset, & pauperibus, quorum se Patrem
 Tutorem agebat, largiùs subveniret, operabatur.
 prium cubiculum storeis tantum obductum, & percontans

habens, ibi super vili lectulo, aut sarmentis stratis quiescebat, & frequenter pauperes Sodales adhibens ex eadem olla cibum sumere consueverat, adeò tamen parcè, ut senio confectus, nunquam annuisset integrum pullum, sed quartam pulli partem, vel medietatem perdicis tantum pro sua scola parari. Triumphus honoris. fol. 40. & 41.

S. Franciscus Borgias simul ac se Societati JESU addixit, nullam unquam pecuniam contrectavit. Itinera ingressus adduci non potuit, ut vel syndonem mundam valetudinis causà, circumferre Comitum pateretur; sago aut chlamyde non alià usus, quàm pallio quotidiano, quod invertere, duplicareque solebat, ne luto inquinatum deterius foret. Petasum unum agebat satis esse arcendis cæli injurijs ocreas pedibus ut induceret, impetrari ab eo non poterat. Vita l. 4. c. 2.

Alanus de Solminihac Episcopus, quamdiu Cancellaræ Abbas fuit, de bonis Abbatæ non plùs, quàm Religiosorum omnium minimus frui voluit. Ad mensam accedens, quidquid apponebatur, ceu eleemosynam accipiebat, atque idcirco conquestus nunquam fuit, appositum nimis calidum vel frigidum esse, aut malè conditum, eò quòd eleemosyna Pauperi non sit debita, isque contentus esse debeat omnino, quod ipsi porrigitur. Idem quoad vestimenta reducebat in praxim, sique ei lacerata vel usu detrita ministraretur, summopere gaudebat. Pecuniam non dignoscebat, nec unquam illam attrectabat, nisi pro secreta aliqua eleemosyna faciendâ. In suis infirmitatibus per se Medicos advocabat, dicens, Pauperibus ejusmodi commoitates non convenire, & plerumque necesse fuit, ut Officiales sub aliquo prætextu illos vocarent. Frequenter in ore habebat, pauperem se moriturum, & nonneminem rogaturum, ut pro sepeliendo corpore suo sibi linteum ex eleemosyna, largiretur, quod etiam re ipsa contigit, siquidem nihil in Mundo possidens superiorem puellarum Orphanarum linteamen pro sepultura ex caritate sibi largienda suppliciter rogavit. Vita l. 3. c. 4.

Petrus Forerius ex tribus Beneficijs sibi oblatis pauperum arripiebat. Pileo utebatur, quamdiu aliquid primæ dignitaturæ supererat, neque habitum, nisi ultimo etiam filo

disrupto deponere. Quidquid ejus usui destinebatur, per vilius seligebat, cum, cui nihil deficit, revera pauperem non esse judicans. Ipsius conclave non alieno Vatis Eliæ vel Bethlemitico, splendebat ornatu, non parietes, mensa nullo instrata tapete, non aderat sella, imò ne quidem imago pretiosior, quam Vita l. 2. c. 8.

P. Petrus Faber cum ei aliquando repentina quædam animo cogitatio futuræ suis in ædibus egestatis occurrere statim decrevit, quot annis se omnibus rebus, que sentem ad victum & cultum pertinerent, penitus nihil ut se spoliatus esset, nihilque egentius. Vita l. 1. 3. n. 34.

Jacobus Merlohorstius in vestibulo & suppellectilem quidem diligenter observabat, nihil tamen in domum distributum ulli oleagine colore pictum, sed rudi opere elaboratum, quæ pietatem prope oculos pascere, passim in domo occurrerent, & meditationes ingererent. Beneficium habuit pertentum tamen contentissimus vixit. Cibus ejus parcissimus & parabilis. Vita c. 25.

IV. Tertia occasio est in dispensatione suorum vel divitiarum, circa quam bene observandum est. Concilium Tridentinum sess. 25. c. 1. de reform. hinc verbis notat: *Interdicit S. Synodus Episcopis redditibus Ecclesie Consanguineos, Familiareque genere studeant, cum & Apostolorum Canones prohibent res Ecclesiasticas, quæ DEI sunt, Consanguineis sed si pauperes sint, eis ut pauperibus distribuant, vero de Episcopis dicta sunt, eadem non solum in cunctis Ecclesiasticis beneficiis tam secularia, quam larvia, obtinentibus pro gradu sua conditionis obsequantur, sed etiam ad S. Romanæ Ecclesie Cardinales pertinet. Nec immeritò, quia, sicut Urbanus Papa decrevit. loquitur, ipsa res Fidelium oblationes appellat, quia Domino offeruntur, non ergo debeat in alium quam Ecclesiasticis, & Christianorum Fratrum in mundum converti, quia vota sunt Fidelium, & pretia*

Patrimonium, & patrimonia Pauperum, atque ad praedictum o-
mnia explendum à Domino tradita: si quis autem, quod
sibi, secus egerit, videat, ne damnationem Ananiae &
Sapphira percipiat, & rem Sacrilegij efficiatur, sicut qui
terras praediorum fraudaverunt. Hinc tam solliciti fue-
runt varij Episcopi & Sacerdotes, ne quidquam huic de-
recto contrarium agerent.

S. Basilius in Epist. ad Julianum Apostatam deposcentem
se aliquot auri talenta sic scripsit: Redditus mei Epi-
scopatus sunt unus ager, decem oleæ, decem aluci, una mo-
la, domus una, oves quadraginta, octo palmæ, tres fici,
parvus hortus, quorum ego me Dominum non censeo, sed
dispensatorem, cum mihi eorum incumbat cura, ut inde
pauperes alantur.

S. Joannes Eleemosynarius, quamprimum factus erat
Episcopus, mox advocans Dispensatores & Secretarios suos,
sic eos alloquebatur: Non est justum, ô Fratres, & in mi-
sericordia socij, ullius alterius curam gerere prius, quam
Christi. Euntes itaque per totam civitatem singulatim de-
scribite meos Dominos; cumque illi quærerent, qui es-
sent Domini isti, respondit: Quos vos pauperes & men-
dicos appellatis, ego Dominos meos & adjuutores nomino,
illi soli mihi opem ferre possunt, ut à Christi regno non
excidam. Unde denique tale testamentum fecit: Joannes
humilis quidem servus servorum DEI, propter autem im-
positam mihi Pontificatus dignitatem gratiâ Christi liber:
Ago tibi gratias, Domine DEUS meus, quod me dignum
censueris, qui tua tibi offerrem, & quod ex Mundi bonis
nihil mihi sit reliquum, nisi tertia pars nummi, quam ip-
sam etiam jubeo dari pauperibus, qui sunt Fratres mei in
Christo. Quando enim DEI permissione creatus fui Epi-
scopus Alexandriae, inveni in meo Episcopatu circiter octo
millia librarum auri, ex oblatione autem piorum collegi
decis millibus plures his pecuniis; quas cum cognoscerem
esse Christi, Christo etiam dare volui, cui nunc quoque tra-
do animam. Quod testamentum cum fecisset, Spiritum
quoque suum in manu viventis deposuit. Metaphrastes in
vita.

Joannes Fischerus Episcopus Roffensis ita redditus fu-
piscoparus dispensavit, ut impij Satellites arculas illius
quærentes, nullum nummum, sed citicium duntaxat
gelum invenerint. Marchant. in virga Aaronis ut.

Gregorius XIII. Viginti Collegia excitavit, & de
& totidem millia pauperum intra & extra urbem
ut Baronius testetur ei à Romanis statuum in Capito
rectam esse, in qua testentur, & prædicent, vices
na aureorum millia ab eo in pauperes distributa fuisse.

Alexander V. Pontifex adeò liberalis & profusus
pauperes; ut ipsemet fassus sit, se divitem Episcopum
perem Cardinalem, mendicum Pontificem fuisse.

Clemens IV. Cum prius conjugatus duas Filias
fer, nunquam adduci potuit, ut post Pontificatum
majorem ipsis, quam prius privatus constituerat
offerret, dicere solitus: Ego DEO, non autem
sanguini acquiescam. DEUS ita vult, ut sua in
sas erogentur. Dignus Petri successor non est,
cognitioni, quam pietati & Christo deserit.

S. Adalbertus redditus suos in quatuor partes
quarum primam Clero, alteram pauperibus, tertiam
sua pro captivorum redemptione obtulit, quartam
suisque ad usus necessarios servavit. Vit. 23. April.

S. Udalricus extremum diem imminere sibi ad
totam suam supellectilem, præter paratam unius
& mensarum, quæ ad servitium Successoris reliquit,
se importari præcepit, quibus visis cum gemitu dixit:
quid mihi hæc omnia? fuerunt autem pauca camilla
septem vel octo mensalia, duo sarcilia, & de argen-
cem solidi, quos statim per manus Præpositi voluit
Pauperes dividi, reliqua verò Clericis erogari.
Jul.

S. Ambrosius à tempore, quo Episcopus ordinatus
omne aurum & argentum Ecclesiæ vel Pauperibus
buit; prædia etiam, quæ habebat, reservato usufructu
manæ suæ, Ecclesiæ donavit, nihil sibi, quòd hæc
ceret, derelinquens. Vita 7. Dec.

Jacobus Merlohorstius quâ ratione bona sua & divitias
tribuere solitus sit, ipse in computo à se facto testatur,
at ita sic scripsit; Anno 1631. exente ego Jacobus Mer-
lohorstius pro more meo jam ab annis aliquot observato,
computavi, persolvi, & liquidavi omnia debita mea cum
singulis, ita ut jam nulli debitor sim, nisi Deo
& Benefactoribus. Et quamvis annis præterlapsis multa
impenderim in ornatum & reparationem Ecclesiæ, non pau-
ca in pauperes, peregrinos, studiosos, aliòsque afflictos &
opes pro modulo facultatum mearum erogaverim, inve-
ni tamen superesse mihi in parato (quæ benignissima DEI
liberalitas & beneficentia est,) quingentos triginta quatuor
denarios. Hoc igitur quantumcunque est, ad DEI hono-
& Proximi subsidium, & salutem animæ impendere
decevi tres ex residua ista pecunia facere portio-
nes; & unam quidem Ecclesiæ pro necessarijs usibus, & or-
namentis; alteram pauperibus Studiosis, Religiosis, Men-
dicantibus, Peregrinis; tertiam verò meis seu domûs, seu
Familie necessitatibus attribuere, idque singulis deinceps
denariis, quos mihi DEUS pro sua clementissima providentia
concessurus est, certa & stabili lege observabo. Ita statuo
& decerno ego Jacobus Merlohorstius anno 1632. initio
Januar. Vita c. 25.

V. Meritò ergo Sacerdotes ejusdem Merlohorstij salu-
brem adhortationem audiant, & observent, dum post repre-
hensam divitum avaritiam sic loquitur: Verùm magis
prodigiosum est, si opes avidè congerant, qui electi in for-
tem Domini statum profitentur, cujus decor & integritas
opum contemptu & cælestium præcipuè honorum desiderio
constat. Ut quid ergo pauperes Christi patrimonium tam
violenter invaditis? tam infideliter tractatis, tam indignè
consumitis? ignominia Ordinis vestri est, propriis studere
divitijs, nec bene conveniunt militare DEO, & dignis sæcu-
lo curis implicari? quando peius habuit Ecclesia, quàm
cum illius Ministri ceperunt contemptis aut malè contor-
tis Canonum & conciliorum decretis; Beneficia Benefi-
cij, curas curis superaddere, & multorum alimenta ad
luxus & vanitatis suæ fomenta convertere, DEO ingrati,
Ecclesiæ injurij, Proximis inutiles, pauperibus & miseris

immites, sibi metipsis perniciosi. Si ullos Hominum certe hæc verba spectant: *Habentes victum, & quibus Mich. gamur, his contenti sumus.* Superest aliquid? eni vos velut Patres & Oeconomus in clamant. Quid ergo net aut noxias, aut alienas condere divitias? quorū ta possidere Beneficia, quæ viam sternunt ad multa cia? Vereor, hoc multos tunc primū sapere, cū est pœnitere. Ita ille ut vitæ c. 10. refertur.

Exempla Abſtinentiæ.

I. Abſtinentia virtus eſt, quâ voluptatem in uſu ſitam refrænamus, & debitam rationem in eorum ſum tum quoad quantitatem. tum quoad qualitatem, moderatim tempus ſervamus; & hæc virtus Sacerdotibus ob liter cauſas ſummopere neceſſaria eſt. 1. Quia cū pe unicus integram Parochiam aut Urbem curæ ſua li commiſſam habeat, valde expedit, ut ſano ſi viribus robuſtis, ut ſemper ad obſequia caritatis promptus ſit; ad hunc autem finem vel maxime abſtinet eſt neceſſaria, utpote quæ, teſte S. Hieronymo in Mater ſanitatis, ſicut voluptas Mater eſt ægritudinis, merito jam olim Siracides c. 37. hortatus eſt: *Noli eſſe in omni epulatione, & non te effundas ſuper eſcam: in multis enim eſcis erit infirmitas, & appropinquabit uſque ad choleram; qui autem abſtinet adjiciet vitam.* 2. Quia ſine ea difficulter ſuis ſpiritualibus fruſtuosè invigilare poterit; cū ipſe præ aliis contra vitia pugnare, alijs que ad pugnamodi excitare, cūque in finem ſolidis virtutibus cogitationibus, & ſalubribus conſiliis abundare debeat. ritò abſtinentiæ ſpecialiter ſtudere oportet, utpote teſte S. Leone in ſ. de jejun. dec. meal. *prodeunt caſtitationes, rationabiles virtutes, & ſalubria conſilia;* ſicut juxta commune proverbium plenus venter non & laborat libenter, ita nihil ſalutem, nihil ſic ſenſum men operatur, ut moderata reſectio, uti rectè S. Chryſoſtomus ſ. 29. ſuper Epift. ad Hebr. advertit. 3. Quia magis ſcandalizat ſubjectos Populos, quàm intemperantia Paſtorum; cū fixum ſciunt S. Hieronymi eſſatum: *ſer*